

Brez pomoči občanov smo miličniki bosi

Postaja milice Center je najmočnejša postaja v Ljubljani. Povsem razumljivo! Tu je zgoščenost prebivalstva in dejavnosti največja.

»To ni le gospodarsko in kulturno središče, ampak središče vsega življenja s pestro pahljačo vprašanj in težav, ki zahtevajo posebno budnost naših delavcev in seveda tudi občanov,« je dejal Miroslav Goričan, novi komandir milice, ki pa, ni nikakršen zelenec za naše območje.

Svojo miličniško pot je začel pred devetnajstimi leti prav na postaji milice Center. Potem je služboval v Mostah in nazadnje na železniški postaji. Vse to pomeni, da ima za seboj trdo šolo življenja, vendar pravi, da se bo moral še marsičesa naučiti in marsikaj spoznati, kajti življenje na našem območju se je zadnja leta hitro spreminjalo.

— Ali na slabše, tovariš komandir?

»Ne bi rekel, pač pa je osredotočenje dejavnosti in ljudi,

ki gredo vsak dan skozi Center, vse večje kar prav gotovo otežkoča raziskovanje kaznivih dejanj. A to ne zahteva le večjega prizadevanja naših delavcev, marveč tudi prebivalcev sploh. Brez pomoči občanov smo miličniki tako, kot da bi bili bosi.«

— So ljudje premalo osveščeni in ne pomagajo milici tako kot bi morali?

»No, moram reči, da smo zadovoljni s sodelovanjem občanov, vendar bi včasih lahko storili še več, če bi vedeli, kako naj se obnašajo, če se zgodi kaj nepredvidenega. Zato bo treba posvetiti več pozornosti vzgoji občanov.«

— Kam merite?

»Poglejte, pri vstopih in izstopih na avtobuse, na tržnici in sploh tam, kjer je gneča, se radi motajo žeparji. Želimo, da bi se občani tega zavedali, da bi si zapomnili storilca in tako dali ob prijavi podatke, s katerimi bi si mi lahko pomagali. Včasih naj bi zadržali priče, kajti več ljudi več ve.«

— Rekli ste, da so občani nasplošno kar osveščeni. Ali to pomeni, da pri nas še ni takšne brezbriznosti, da bi pustili človeka umirati na cesti, če merim na skrajne primere, kakršni so vsakdanji v velikih mestih?

»Ne, tega pa res ni,« se je zasmel simpatični štiridesetletni komandir, Miroslav Goričan drži na centerski postaji milice vse niti v rokah. Za seboj ima bogate izkušnje. Kljub temu pa meni, da mora še marsikaj spoznati v naši občini.

— Kaj pa noč? Je še vedno tako varna, da si ženske upamo skozi mesto, ne da bi nas bilo strah?

»Če izzvzamemo izjemne dogodke, ki so se pripetili nedavno, so ljudje v Centru kar varni. Seveda pa morajo pri tem uporabljati oči in ušesa in če kaj opazijo, naj javijo milici.«

— Sta Tivoli in železniška postaja še trd oreh?

»Sploh ne. Na železniški postaji so sami marsikaj storili za izboljšanje. Mi prav tako posvečamo več pozornosti tistim krajem, kjer je več možnosti, da bi se pripetilo kaj drugega, kaznivega.«

— Ali imate kot komandir milice napeto življenje?

»Vsega se navadiš. Načeloma imam službo resda le dopoldne, vendar sem si življenje uredil tako, da me lahko najdejo vedno in ob vsakem času. Je pač tako, da se moraš marsičemu odreči, zlasti pa na račun študija. Študiram namreč na drugi stopnji pravne fakultete.«

— Kar razumevajoči so: tako žena kot otroka. Življenje, kot ste rekli, je res napeto, a včasih si najdem tudi čas za sprostitve. Najrajši hodim na deželo pomagat na kmetijo ženinim staršem,« se je razgovoril komandir, človek, ki je novembra lani prevzel odgovorno dolžnost na naši postaji milice z željo, da bi mu vse šlo od rok tako kot si je bil zamislil in kot si, najbrž, zamišljamo tudi mi občani.

ALBINA ADAMIČ

V OBČINI CENTER PRIPRAVLJAMO POSVET O MLADINSKIH ODKLONOSTIH

Pomembno je, da delamo z mladimi

Ni naključje, da smo za pogovor poprosili Marijo Lulik-Peternel, ki je bila dolga leta mladinska sodnica za mladoletnike. Tovarišica je tudi vodja odbora, ki že od oktobra pripravlja gradivo za posvet.

»Podatki o odklonostih med mladimi zlasti pa njihove širše in ožje življenjske okoliščine ter njihove osebne razvojne stiske so bile podlaga za razmislek o bolj poglobljenem prostovoljnem delu z mladimi v krajevni skupnosti. Iz podatkov lahko ugotavljamo, da javno zelo odmevni primeri mladoletniškega prestopništva in res tudi žalostni primeri nasilja niso po obsegu najbolj zaskrbljujoči; prednjači alkoholizem, ki je čisto tudi neposreden povod za prestopništvo in zlasti tudi za nasilje,« je povedala Marija

Lulik-Peternel.

— Kakšne so nove oblike prostovoljnega dela?

»Mladi potrebujejo več samoiniciative, konkretne udeležbe pri odločanju, kako naj se odvija njihovo življenje v krajevni skupnosti. Zelo pogosto se še dogaja, da starejši določamo, kaj naj otroci in mladi delajo. Na igriščih smo jim na primer določili velikost prostora in način igre — vse to pa ne prenese sprememb, ki jih otroci in mladi potrebujejo pri kreiranju svojih iger in zabave. Tako so igrišča pogosto kraj dolgočas-

ja. Pritegnitev mladih v krajevni skupnosti k odločanju o vsebini in obliki dela z njimi ter njihovih staršev in strokovnih služb in delavcev bi gotovo rodila uspehe. To v nekaterih krajevni skupnostih že ugotavljajo. Mladi v Centru nimajo prostora, kjer bi se zbirali na pogovor in kjer ne bi točili alkoholnih pijač. Poleg tega je alkohol cenejši, kot so sokovi in kakav.

— Kaj pričakujete od posveta?

»Menim, da bo že veliko pomenilo to, da bomo udeležence zlasti iz krajevni skupnosti informirali, da so tu še neizčrpane možnosti pri reševanju teh problemov in da bi s tem tudi lahko obseg teh problemov vsaj zmanjšali. Nadalje bomo osvetlili realen obseg in vrste odklonosti in še posebej življenjske pogoje in razvojne potrebe mladih. Vse prepogosto smo in še delamo tako da delamo ZA MLADE, POMEMBNO PA JE DA DELAMO Z MLADIMI, v tem je bistvena razlika.«

— Koga vse ste povabili na posvet?

»Poleg nekaterih strokovnjakov, smo povabili tudi predstavnike krajevni skupnosti, predstavnike osnovnih šol in vrtcev, lahko pa pridejo tudi drugi, ki jih tema zanima in bi lahko obogatili naša razmišljanja. Zbrali se bomo 21. marca ob 17. uri v prostorih RK SZDL na Komenskega 7, in upam, da bo naš namen dosežen.«

RENATA AŽMAN

Jelka Reichman

PRI AKADEMSKI SLIKARKI JELKI REICHMAN

Rdeči zid na belem snegu

Ko sem v Jenkovi ulici zagledala hišo s svetlo-modrimi okni, sem si takoj rekla, da si kaj takega lahko privoščijo samo slikarka, kakršna je Jelka Reichman, znana ilustratorka otroških slikanic. Le-te so namreč vedno polne živih barv, celo sneženega moža ovije v kak kričeč šal — in kaj bi si človek mislil drugega kot, da se je tudi v zasebnem življenju obdala s tistim, kar veje iz njenih prelepih slikanic.

Otroci jo dobro poznajo po veselih figurah v Cicibanu, po knjigah pravljic in po slikanicah, kakršna je Maček Muri, Zmaj direndaj, Cepecepetavček. Letos pa bo ena izmed njenih veselih sličic izšla v milijonskih nakladah, kajti UNICEF je za svoje voščilnice za prihodnje leto izbral slike petih naših ilustrator, med njimi tudi sliko naše občanke iz Jenkove ulice.

»Sem zelo neposreden človek. Povem tisto, kar mislim, narišem tisto, kar čutim, kar si predstavljam. Tako sem si tudi po svoje zamislila novoletno jutro in ga poslala v New York. Narisala sem fantiča s kapo in šalom, ki v ranem jutru z rokavico pometla sveže zapadli sneg z opečnatega zidu,« je opisala voščilnico, ki bo decembra krožila po svetu, zlasti po severni polovici zemeljske oble, kjer je zima doma in imajo ljudje navado, da si pošiljajo razglednice UNICEF za novo leto. Ves dobiček teh voščilnic je namenjen skladu za pomoč otrokom v slabo razvitem in revnem svetu. Tudi slikarji ne dobijo honorarja za svoje slike.

Zato pa izbor voščilnic kaže na visoko raven naše ilustracije in to je uspeh za naše slikarke.

»Zelo sem se razveselila sporočila iz New Yorka,« je rekla akademska slikarka Jelka Reichman, ki se je z vso dušo zapisala slikanicam, čeprav marsikdaj niso tako cenjene kot druge slikarske zvrsti. Sporočila je bila vesela tudi zategadelj, ker je ponovno dobila potrdilo, kako prav ravna, ko dela tisto, kar ji narekuje srce. Za tisti rdeči zid na belini noveletnega jutra bi marsikdo okleval, ali naj ga nariše ali ne. Medtem ko ona nima pomislekov, ker je neposredne narave. Na misel ji je padel opečnati zid. Narisala ga je tako prikupno in izvirno, da je ta barva, ki sicer bije v oči, še kako dobrodošla, ker izraža neko toplino, neko radost, optimizem in to je tisto, kar človeštvo še kako potrebuje, zlasti v današnjih napetih časih.

Jelka Reichman ima za seboj že več kot dve desetletji dela s slikanicami, natisnjenimi v približno osemdesetih knjigah in knjižicah. Nepoznavalci si najbrž predstavljajo, da je to delo lahko, vendar je zanj potrebno veliko časa, veselja in seveda znanja.

»Delam po naročilu. Najprej temeljito preberem besedilo, potem začnem razmišljati o najpomembnejših prizorih, ki jih v sebi toliko časa premlevam, da vem, kaj bom narisala,« je opisovala svoje delo pri delovni mizi, polni punčk, igračk in skic. »Nato sledi ustvarjalna doba, ko nastajajo skice, risbe, kompozicije. Res je, da sem stara mačka v tem poklicu, vendar se vedno znova in znova učim. Kdove kolikokrat sem na primer že narisala medveda, vendar si ga grem pred vsako risbo spet ogledat v enciklopedijo. Ko je risba končana, jo natančno prekopiram, da je papir zares čist in ni možnosti, da bi se mi barve lahko prelile zaradi radiranja.«

Jelka Reichman najrajši riše otroke in živali, vendar pa slikanice pripovedujejo o vsem mogočem in nemogočem. Zato je njeno delo na moč pestro in ji nenehoma narekuje, da se uči. Če ji na primer ponudijo v ilustracijo slikanico o Ekskimih in njihovem življenju, mora to življenje poprej temeljito proučiti, preden ga spravi v svoje slikanice.

»Tič mora biti tič, maček maček,« je pribila, ko je govorila o svoji nenehni učni dobi na svojem domu, kjer je polno knjig, igračk, lončevine in drugih folklornih predmetov.

Ko riše mačka, ji ni potrebno gledati v knjige, ker se njen domači maček Dim nenehoma suka po hiši. Otroka sta sicer že odrasla, tako da ji ne moreta več služiti za model, zato pa je rekla, da se pravzaprav sama počuti kot deklica, ki nikoli ne bo odrasla in se pri tem gromko zasmejala, še več, nalezljivo, saj je to izredno živahna ženska, polna življenjske sile in volje.

»Ne poznam ne dolgčasa, ne duševne potrtosti,« je navrgla, a brez razloga, saj o tem govorijo že njene živopisane slikice, ob katerih se človek ne le razvedri, marveč se nalezivo optimizma, ki veje iz njih.

ALBINA ADAMIČ

V šestih urah so spraznili številni udeleženci licitacije na železniški postaji vagon s pozabljenimi predmeti, ki so jih nabrali železničarji po vlakih. Licitacija je potekala tako rekoč nemoteno, dokler je ni »zmotili« naš fotograf. Kakšno pozornost je vzbudil, razberite sami